

Sy-li spěwał,
Pilnje džélał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mœeny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mœrny
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš,
Swérne džélaš
Wśedne dny;
Džéń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa žo kóždu žobotu w Ssmolerjez knihicžischczeřni w Budyschinje a je tam sa schtwortlétetu pschedplatu 40 np. dostacž.

18. njedžela po ſvjatej Trojizy.

Sjew. žwj. Jana 12, 7—12.

Starý ſwjedžení Michała ſo jeno hiſcheže tam a ſem po Sſerbach zyrkwiñszý ſwjeczi. To je wobżarowacž, pschetož wón ma wulku wažnosć ſa naſche kſchecžijanske domjaze a zyrkwiñskie žiwenje. Budžemy tola psches tutón ſwjedžení roſwuczeni, kaſku wažnosć ta wuczba wo ſvjatajch jandželach ſa kóždeho wérjazeho luboſnje poſkieža, hdyž naš Bože kłowo roſwuczuje: „Njejšu woni wſchitzy klužobni duchojo, pôzlaní na klužbu tychsamych dla, kif budža ſbóžnosć herbowacž?“ Hebr. 1, 14. Abo: „Jandžel teho Knjesa lěha ſo wokoło tych, kotsiž ſo jeho boja, a wutorhnje jich“. Ps. 34, 8. Abo: „Wón je ſwojim jandželam pschikafal twoje dla, ſo býchu cže ſakhowali na wſchitkach twojich puczach; ſo býchu cže na rukomaj njeſli, a ty ſvovoju nohu wo ſamjeni njeſtorcził.“ Ps. 91, 11—12. A njeje dha ſa kóždeho nana a ſa kóždu macž wutrobný troſcht a khuboka radoſcz, hdyž Jeſuſa ręčo klyſhitaj: „Hlajče, ſo býſheže tych móležkich žaneho njeſazpili. Pschetoz ja praju wam: Tich jandželjo w njebjach widža ſtajniſe to wobliczo mojego Wótza w njebjach“. Matth. 18, 10. Naſhim wótzam je ſo potajkim wot ſaſtarſku ſem na tutym dnju paſt wo ſchicze a dobrotač ſwjathych jandželow, paſt wo Knjesowym žohnowanju w džecziwočehnjenju a kſchecžijanskej pschiſluschnoſci, ſo ſwérnu po Knjesowej woli po nimi horjebracž, pređowało. Tak ſu woni kóžde lěto ſ najmjeňſha junkróč na wyſoko wažne

węzy dopomjeni byli. Ale fakt předko netk, hdyž ſo bohuzel tón rjany starý ſwjedžení wjazy njeſwyczi, ſo na tute wažne kruhi kſchecžijanskeje wuczby ludžo njedopomnja. Ale hdyž tež my ſo njeſwerni cžinimy, dha tola Bóh a jeho ſwjeczi jandželjo ſwérne tu staru wójnu ſ tym starym ſmijom ſa naš a naſche džeczi dale wjedu, ſo býchmy my napoſledku dobyli a pschewinjenje wobkhowali. Kaf je ſo tuta wójna najpredy w njebjach mjes Michałom a mjes tym starym hadom wjedla, to powjeda nam naſch teſt. Weso wjele wo tym nam pschezo hiſcheže potajne wostanje hacž do dnjow połneho dopjelnjenja. Zene pak je wěſte: Sſwětlo dobywa nad cžemnoſczu, a tehodla je tež naſcha wera to dobycze, kotaž je ſwět pschewinyła. Schtož tón profeta w duchu widži, mjenujžy tu wójnu mjes ſmijom a Michałom, to ſo pschezo hiſcheže pola naš wospjetuje. Tehodla:

Ta wójna mjes jandželemi pschiklad naſcheho běženja na ſwécze. Hladajmy
1. na tych wojowarzow, 2. na to dobycze, a klyſchmy
3. tón dobywaſſki kħerluſch.

I. 7. ſcht. „A wójna ſo ſběhnu w njebjach“ atd. ſwjedžení Michała poſkuje a wjedże naš do wyschich ſtronow wulkeho ſwěta, horje k jandželam. Tež woni běchu, kaž wſchitko, schtož Bóh ſtwori, dobri. Ale jedyn džel wot nich bě wot teho Knjesa wotpadnył, kaž poſdzischo Hadam do hręcha padny. Wójwoda abo ferschta dobrých jandželow w naſhim teſcze je Michał; jeho mjeno hižom klyſali Boha, pschetoz wono rěka na ſerbſki: Schto je kaž

Bóh? Wójwoda abo férsc̄hta slych jandželov je čert, kijz so prascha: Schó je kaž ja? Kaž mjes wohnjom a wodu, tak njeje žadny połoj mjes dobrymi a slymi jandželemi. Nasch Michał pak, tón Boži wojować, wot kotrehož je tamny férsc̄hta dobrych jandželow jenož wobras, je tón hízom w starym sałonju widżany a wopisany rječ, Ps. 45, 4., a Daniel weschczi wo nim w 12. st. 1. scht.: „W tym samym čaſku budże tón wulki férsc̄hta Michał, kijz psched twojim ludom steji, stanč; pschetož čaſ budże tak ſrudny, hacž był njeje, dokelž ludžo ſu byli do teho čaſa. W tym samym čaſku budże twój lud wumozeny, wschitz, kijz w knihach sapišani ſteja.“ To je tón Boži Szyn a Marijny, tón ryczec̄ naſheje sbóžnosće, tón kral njebjeſow a ſemje. Jego pscheczinič wot ſpoczątka je tón čert, kijz chyſche bycz kaž Bóh; pschetož hordosc̄ je jeho lóſcht a tón jēd, s kotrymž wón zyłk swét ſajedojoča. Wón hani ſurowje Jeſuſa a wschitkich tych jeho, byje wobſtajnie njerjad na Chrystuſowu rolu, naczini roſtorki a poſtorki w zyrlwi teho Ćenjeſa a by chyłk najradſcho wschitko ſpowalecz. — „A tón wulki ſmij bu wucžiſnjeny, tón ſtarý had, kotremuž rěkaju čert a satan, kijz zyłk swét ſawjedze; a wón bu cziſnjeny na ſemju, a jeho jandželjo buchu s nim cziſnjeni“. 9. Scht. S tym ſo wupraji: W njebjeſach je ta wójna ſkóńzena, na ſemi pač traje to bědzenie hiſc̄ze dale. Tu je njerjad mjes pschenzu, ſu ſorniatka mjes pluwami, ſkoto a brudy hiſc̄ze w hromadze. Tu maju kſhesczijenjo hiſc̄ze ſo bědžic̄ ſi czertom, ſe ſwétom a ſi czéłom. Czert kſodži wokoło, hacž runje tež niž, kaž ſtaré bajki nam powjedaju, a pyta, kohož by pôzrjel. Wón ma ſwoje polo pola džeczoch njevěry jako čert hordoby, Ihanja, Iakomſta a kurwaſtwa. „Wón jara mózny je a ma doſcz ležnosće, tu psches njoh' nichto njeje.“ Wón ſejini nam Ihanje ſi prawdze a prawdu ſi Ihanju. Kotsiz jemu pschiniſowaju, czekaju psched ſwétom, kurwja ſi hréchom a maju towarſtvo ſi njeſničomnymi ſkutkami cžemnosće a hidža evangeliſon. — Bohobojsni maya ſo dale bědžic̄ ſe ſwétom. Pobožnych mjenujzy bjeſbóžni widžic̄ njemóža. Tehodla jim wschelle ſamjenje na pucž kladu, hanja jich, pytaju jim ſchłodžic̄ na czeszczi a na kuble, tež ſamo na ſiwnjenju, hdžez móz ſi temu maju. — A napoſledku maju tež džecz Bože ſo ſi czéłom bědžic̄, pschetož to maya wone ſamo na ſebi. Sly ſorjeň hrécha teži hiſc̄ze w nich. Staremu hadej w naſ roſtu, hdžez na wachowanju pobrachuje, ſtajnie nowe hłowny. Czelo požada pscheczivo duchu a duch pscheczivo czelu. Pódlia czechnjenja horje wabjenje dele. Ale tón ſmij w naſ njeđyrbi dobywac̄. To wucži naſ

II. To dobycze Michałowe. „A njeđobychu, tež jich město njebu wjazy namakane w njebjeſach. A tón wulki ſmij bu wucžiſnjeny atd.“ Kaž tudu Michał w njebjeſach, tak je Chrystuſ czerta na ſemi pschewinyl. Jako tón ſtarý had jeho do pyatih klo, roſtepta wón jemu hłownu. Jako wón ſi heli dele ſtupi, je wón pałmowu haſo dobycza w kralefſtwje ſmijercze poſběhnył. Jako wón horje ſtany, je wón ſmijercz móz wsał a ſiwnjenje a njeſachodnoſć na ſwétlo pschinjeſt. Wrota hele je wón pschewinyl. Jego dobytki ſu netk naſche. My kſivalimy ſo dobycza nad hréchom, ſmijerczu a czertom. Nad hréchom, pschetož hrécha wina je wodata, je ſatepjena w morju wěczneje hnady. Duscha je wot wschitkich maſanoſežow w żolmach luboſće, kijz ſo ſ ranow Wumoznika na Golgathę žórla, wuerjedzena. Nascha draſta je wumyta w krwi Čehnječa.

Se ſyčzow hréchneho lóſchtu wupomha nam Chrysta ruka. My hréchej dale wjazy njeſlužimy. — My dobywamy nad ſmijerczu. Wona nam wjazy njeje kralowa ſtróželov, ale luba poſlamicza ſi wózowskeho domu. „Dha czahnu ſměrom ſ tebi, kijz ty“ atd. „Moj Jeſuſ žiw ſi rowa ſtanje, ſcht“ atd. „Moje ſiwnjenje by, Chrystuſe, ſmijercz je moje“ atd. — My dobywamy nad czertom. Férsc̄hta ſweta ſaneje mozy a tež ſaneho džela wjazy nad nami nima, pschetož ſ Jeſuſowej krwju ſmij do knihow ſiwnjenja ſapišani. Jako Jeſuſ w puſcžinje ſi czertej rječny: „Sběhni ſo wote mnje, ſatano!“ dha bě to tež ſa naſ dobywanja ſapocžat. Jako czerczi tež tym wucžobnikam poddani buchu w Jeſuſowym mjenje, dha běſche to dalshe dobywanje. A jako tón Ćenjeſ ſam na kſhižu ſawoła: „Dokonjane je!“, dha bu to dobycze hacž ſe kónzej dowjedzene. A hdži junu czert budże cziſnjeny do jēſora, kijz ſo ſi wohenjom a ſe ſchwablom pali, a wuwiſanu ſe ſto rječasami, dha budże to dobycze ſjawne pschede wſchém ſwétom. Mjes tym móže wſchaf hiſc̄ze czert Ćenjeſowu woſhadu pscheczē-hacž a thſhicž: Chrystuſ je pač pola tych ſwojich wschitke dn̄y hacž do ſkónečenja ſweta, a tutón njebjeſki Michał je ſylniſchi dyžli čert. W jeho bróni móžesč ty pscheczimo wschitkim nadběhowanjam ſleho njeſcheczela ſtač. Jeno tón podleži, kijz ſo Chrystuſa wotrjenje a kotrehož wutroba hneſdo czertowſkich myſlow a lóſchtow wostawa.

III. „A ja kſyſchach wulki hłob, kijz džesche w njebjeſach: Nětk je ſo wopokaſalo“ atd. To je tón dobyczeſki kherlusč zyrlwie, kijz je pschewinyl. Njebjeſa rža wot tuteho wulkeho hłobu, hdži Jeſuſ pola Lukascha w 15. ſtawje dwójzy praji: „Wono budże wjeſele psched Božimi jandželemi a psched džewjecz a džewjecz džebac̄ prawymi nad jenym hréchnikom, kijz pokutu czini.“ Kajke wjeſele to budże nad millionami duschow, kotrež w běhu lět-stotekow a lětthžazow psches wulkeho férsc̄tu Michała Jeſuſa Chrystuſa ſu wutorhnjeni a wuwoženi ſi kſlamy a pasorow wulkeho ſmija! „Czehož wutroba je połna, to dže psches rót.“ Tehodla dyrbjała kſwalba dobywarja nad dobycžom tak wulka bycz, ſo ſo psche wſchě njebjeſa a psche wſchón ſwét pschecziszczi, a wotmjeſknyž pač dyrbjale te jebate huby, kotrež pscheczivo temu prawemu rěča, kotrež naſ wſchitkich prawych czini. Wokoło naſ je ta mróčzel ſwědkow ſe ſwojimi kherluschemi, a junu budžem ſež my ſobu džel brac̄ na dobytym kralefſtwje kraſnosće, hdži ſdychowanje ſtowrjenja wotmjeſkije a kraſna ſwoboda czesci Božich ſaſwita.

Tak wojujmy to dobre wojowanje wěry, ſapschimámy to wěczne ſiwnjenje, ſo bychmy w mozy naſheho njebjeſkeho Michała to dobycze dobyli a naſ nicžo njeđeliſlo wot luboſče Božej, kotrež je w Chrystuſu Jeſuſu, naſchim Ćenjeſu (Romſt. 8, 31—39), a kotrež ſo ſaloža na Jeſuſowu ſmijercz a dobycze. A njemu ſo ja woſam we wěrje. Wón ſdžerži ſwoje džeczo a herbu w měrje.

Hamjeń.

K. w B.

Služba ſwiatych jandželow.

(Viktor ſe Strauß.)

Hłob: Pschinidž mā ſudzi ſbožníko —

Bohu ſyla njebjeſka

Cherubim a ſeraphim —

Wěcznu kſwalbu ſanoscha;

Boža czescz je kſlužba jim

Sswiaty, ſwiaty, ſwiaty by!

Czi kaž wětry, plomjenja

Alinczi jich hłob kſwalobny.

Božu wolu ſkonjeja.

Wobdzivac̄ móz Knjesowu,
Zeho skutkow krafnotu,
Cžinicz, schtož wón pschikaže,
To jim szama szbžnosć je.

Kiž ty jich wschém k blužbje dasch,
Kotrychž w swojej hnadze masch,
Daj jich wójsku kóždý čas
Věhac̄ ho tež wokoł' naž.

Niech naž swéru schfituja,
Hdyž nam hrošy slobota,
Hdyž sly swét, haj djabol szam
Kosydla tu wleče nam.

Niech šo hréshni pošucža,
Jandželjow s tym swježela;
Daj, so žadny njecžini,
Schtož tych swjathch wurudži.

Luboſcz, dželo jandželske,
Nam wschém pschikasana je;
Na tej cziń naž bohatych,
Jandželom s tym podobnych.

Jesu, Duchu swojego
Daj nam w zmierci doſtač ſo,
So naž ruka jandželska
Cžishe njeſe do njebla.
Surij Bróſſ.

Wjecžor.

Mjeli knježi tu a druhdze,
Sso zmierski minchju;
Duž jandželjo něk wschudže
Wschem fromnym na straž du.
Něk po wschém krajac̄ ludži
Nóz kryje czemnita —
Slož wot ſo, schtož cže rudži,
Schtož duschu poczeža!

Szwét cžishe wotpocžuje,
Holk jeho womjelsky,
Spi, schtož jón swježeluje,
A horjo woczichny.
Niech swét czi róže budži,
Niech czernje wužywa —
Slož wot ſo, schtož cže rudži,
Schtož duschu poczeža!

A syli ſhreſhil s nowa,
Divel w duschi njebudž ſej;
Hlej, duschu hnada ſhowa,
Cže ſmyje Chrysta krej.
Tež na teho, liž bludži,
Naſch paſthř spomina —
Slož wot ſo, schtož cže rudži,
Schtož duschu poczeža!

Něk na njeblu tam steja
Wsché jažne hwědžicžki,
Cžer ſwoju cžicho džaja,
Kiž Bóh jim wotewri.
Tež tebi wón pucž ſbudži,
Cži psches nóz pschewod da —
Slož wot ſo, schtož cže rudži,
Schtož duschu poczeža!

K. A. Fiedler.

Klink pjenjes.

W tymsamym domje, hdžez něhdý bydlach, běſche stara žona žiwa; po mojim ſdacžu bě wona jažmožniza. Mi husto někakje klinčenje nadpadowasche, fotrež ſazkyschowach, hdžz pola jejnych duri nimo ſhodžach. Tako tehodla jedyn džen cžicho stejach a ſedžbliwicho poſluchach, schto to je, jejna ſuſodžina pschistupi a mjelečzijh prajesche: „Wona swoje pjenjesy licži. To wona wob džen huſcžiſcho cžini. To je jejna modlitwa a najlubſcha nutrnoſež.

Nicžo rjeniſche ſa jejnej starej wuſhi njeje, dyžli tónle klink. Wy dyrbjeli jeno widžecž, kaž wona psched ſwojej kožanej móschnju na kolenomaj klecži a te tolerje po rjadu s njeje čaha! Tak ſo wona k ſwojemu pschibohoj modli. A hdžz to klinčenje na khwiltu poſtaſawa, dha wobhladuje ſebi wona luboſczitve tón abo tamny toleř, kotryž ſo jej woſebje ſpodoba, koſchi jón a licži dale. Wona je proſchenje derje roſymila a pěknú ſummu hromadu ſwjedla. Ale wona ſo pschi tym njenazhežuje; wona je woſidnje ſkupa.“

W katechizme podarmo njeſteji: „Niz ſe ſlotom abo ſe ſlěborom, ale ſe ſwojej ſvjatej a drohej krvju, a ſe ſwojim njeſawinowatym czeřpjenjom a wumrjecžom.“ Kaž někotry budže ſo na kónzu ſjebaneho widžecž, fotrehož najwyſhſche běchu jeno wyžoke pjenježne ſummh! Kaž hróſbnje próſdne budže potom jeho žiwenje, fotrež žane horž wot ſlota njeupjelnja! Niech wón potom hiſhež to jenice ſumoženje ſapſchimne: „Niz ſe ſlotom abo ſe ſlěborom ſumoženy, ale ſ jeho ſvjatej, drohej krvju!“

A Bóh wobarnuj naž psched kóždym njepravym pjenježkom w naschim wobſedženſtwje, woſebje psched kóždym, fotryž khudemu k wschednemu khlebej poſrachuje, hdžz ſo wotczehnje, a psched kóždym kroſhom, fotrehož je nam žel, widžimyli khudeho w jeho nuſy!

F.

Sſerbowka.

Historiſka novella wot R. Židuža. Seſerbowſchil K. A. Fiedler. (Poſkracžowanje.)

XVIII.

Šrudna ſedžesche Mařka wjecžor, fotryž pschedſtejazym podawam ſlědowasche, we ſwojej ſtviſe a na bliſki lěž a tam natwarjene ſtanu ſhadowasche. Cžucžiwoſcz wopuſczezenoſeže njebe ju hiſheže ženje tak mózne ſapſchijaſla, kaž nětko; pschetoz móžesche wón wažicž, ju ſaſo wopytacž, tón ſtrachny pucž hiſheže ras naſtupicž, tiž bě jemu nimale ſmierz pſchinjeſl? Žana cžlowaska duscha njebe ſa zylu džen ſ njej wobkhadžala, žadny cžlowksi ſtup ſo jejnemu wopuſczezenemu pschebytke bližil. Mały wuſbytſk jědže bě hižom rano ſzyrowanu, a žoldk ſwoje prawo žadasche. Žalostny podhlađ w njej naſtarwasche: „Mi ſahlodnicž dadža, jeli nočzu . . . Nó, radſcho ſmierz dyžli hanibu! Ha! a tu ſo na to dopomnjam, schtož mi Siegmund do wucha ſcheptu: mam hiſheže ſrědk k ſatraschnemu wjecženju a móžu ſ ním ſpěchnu ſmierz ſa pomalſchu a boſoſniſchu ſebi wukupicž. Dženža w nožu chzu hiſheže ras drēmacž ſpýtacž; jutſje dyrbju ſlutkowacž, abo ja ſhym ſhubjena.“

Wona ſ woknom won k lehwi Huſitow poſlada. Žedyn woheň ſa druhim tam haſnu, w hrodže bu wſcho cžma a cžicho, a wona ſo na ſchpundowanje lehnu a bórſy twjerdze wuſtny. Hižom do ſhitanja ju ſpěw Huſitow wubudži. Poſkočiwoſchi ſo njeſmało ſpodžiwasche, ſo ſo džen hiſheže njeſchéri. „Ženje Huſitojo ſwój ſpěw tak ſahe njeſanjeſezechu“, wona pschi ſebi ſjekny; „ſchto ma to na ſebi? Naſſerje ſežinja dženža ſwój naběh na tuto město hrécha a poſlōženja; moje ſumoženje ſo bliži!“ Tola jena ſchtworečhodžinka po druhej ſańdze, a žadny naběh ſo njeſta; ſlónzo ſhadeſche, a Mařka myſlesche pschicžinu komdženja pōſnacž: Huſitojo Bože wotkaſanje doſtawachu.

Wona bě hiſheže do napohlada tuteho ſvjateho ſlutka poſnřena, jako ſo krute ſtupu na korridoru ſkylscheč dachu, fotrež hacž k jejnym durjam pschindžechu. Někotre woſomiki bě wſcho ſaſo cžicho; potom buchu ryhele wotžunjene, durje roſhladnje woṭewriene, a nuts ſaſtupi mlody muž, fotrehož wufkej hubje a leſtnej wocži mało cželnoſeže pscheradžeſchtej. Rjanoscz naſcheje Sſerbowſki tak mózny ſažiſhež na njeho ſežini, ſo kaž ſkuſlanu ſtejo wosta.

„Schtoha pola mje pytacže, knies Reinhardo?“ ſo Mařka woſraſcha.

„Nó, ja jeno Tebje pytach! Njeměrna kvalba mojeho bratra bě mje wczipneho sczinila, a wjsche teho řebi myſlach, so po towarſtwie žedzíſch, pschetož kaž ſym ſkylach, chyſche wón ſwojeho džiwjeho ſkolka psches jara trjebaný ſredk ſludzicž.“

„To ſo jemu ſenje njeporadži!“

„Wón je mi poſraczowanje ſwojeho ſkutka porucžil, a dokež je wſcho Twoje ſapjeranje podarmo, chyſch Če ſhutnje napominač, ſo by pschecžiwo mi ſwolniwiſcha byla.““

„Božedla, nječereče ſwój žort ſe mnú! Wasche wóčko nje- ſhwedeži wo žanej roſžahloſci a teho dla ſeže wěſeče pschichli, ſo byſchcze nje wuſhwobodzili a ſbožownu ſcziñili.“

„Čežho dla niz? Tak rjanu holčku wobſvožicž, je drje pschecze kóždeho muža, a ja řebi myſlu, ſo bych to runje tak derje dokonjal, kaž Bastard.““

Mařka myſl tychle ſłówow hnydom njeſrošimi; jako paſ we wobliżu rěčnika rěſath ſarkasmus pytny, počahny tónle wu- ſhneč prawje na ſwoje ſnajomſtwo ſe Siegmundom a nawalnje wotmolvi: „Kuſes Reinhardo, jeli řebi dovolicž, muža a holčku čeſeče wuſhměchowacž, mohlo ſo wam hubjenje ſeńč; pschetož ja njebudu čeřpicž, ſo mjeno mojeho nawoženje nječeňne do huby bjerjecž.“

„Po tajkim nawoženja“, wuſměcheche jeho Reinhard dale, „je Či wón něchtu tajke ſelhal?““

„Wopusheče na mječe ſtvi, abo Wý ſeže muž ſmjercé!“ Mařka ſawola, hrožo mječ poſběhnywſchi, kotrež mjeſeche ſo ružy.

W tym wokomiku wonkach ſatraschnje wuſhny a kanonska kula do murje dyri. Mařka ſo ſtróži a mječ jej nimale ſi ruki wupadže. Tola Reinhard měrnje ſi woſnu ſtupi a won poſladny, na čož ſo ſaſo ſi pozměnkom ſi Mařky wobroči, prajizy: „„Sa nětko dyrbju Če wopusheče, moja mała rjanoscž; hdvž paſ budža či tam wonkach ſi ſtrawymi hlowami domoj poflan, ſaſo pschińdu!““

Ale měr knjesa Reinharda mjeſeche tola trochu ſatorhujem hycž, pschetož jako wón ſe iſtiw wuſdze, drje durje ſamkný, ale ſaby ryhele wot wonka ſažunyč. Mařka to ſkylchesche, tola jejna ſedzbiwoſez bu nětko na zyle druhe podawki ſložena. S tychaz ſchijow psalm ſaklinež. Wona ſi woſnu ſtupi a tsi ſolonny Huſitow wuhlada ſpěwajzy ſi Sprewi ſhwatač. Nětko bě pobrjož dozpith, ſpěw doſončený, a bórž ſo woda ſi tychazami wožimi, kotsiž ſi ſhwatkem psches brody ſi murjam Rhocžebuſa ſracžachu.

Kaž bě docžakacž, ſo ſchipy, lebije a ſamjenje na Huſitow jeno tak dele ſypachu a dyž a dyž ſo ſi kanonu do nich wutſeli. Hdvž tež tón abo tamny Huſita padže, dha tola nichto na to nje- džiwasche, ale wſchitzu mužnje do předka ſahachu. Hlžom rěble na murju ſi prawizy a ſi lěwizy hrodu naſtajachu. W prěnini rynku běſehe wuſoka podoba pytnycž. Ta poſladny horje ſi tſchepje- tazej Mařky, ſo w najwjetſhim roſhorjenju ſi woſnom won klo- njaſej, a jej ſi ruku poſtrow ſiwny. Bě to naſch Siegmund, tón króč w naſkowniku a panzeru. Mječ na jeho bjeđrje ſměrom wiſasche, pschetož wón móznu ſekeru we ſwojej prawizy džeržeche. S jenym ſkolom bě psched wupadnymi wrbifami, wot Mařki jemu wopřanym, a jeho ſatraschnie wudhry hrimotachu. Tola wrótka ſdachu ſo tmyhamym tróžkacž, jeno třeſſi wot nich woſlétowachu, a někotru ſchežečbu bě jeho wótra brón wot tych ſylnych hoſdji hlžom doſtała, ſi kotrejmiž běchu wone kaž wobſytye.

A woſemaj woſomaj ſpadachu hromady Huſitow, trjecheni wot čežekich ſamjeni, kotrež kaž ſrupove hrone wot horka dele ſetachu. Nětko ſo tež Siegmund motaſche a padny — ale w bližšim wokomiku ſaſo na nohomaj ſtejſeche, a we ſwojim ſtraschnym džele po- ſracžeche. Na město ſpadanych Huſitow nowi ſaſtupichu, a jako běchu ſamjenje a ſchipy na ſtronje Rhocžebuſčzanow dotrjebane, mózachu tamni ſi wjetſhim ſvožom rěble naſtajecž a pytachu ſo na

murju poſběhnyč. Psches to bu ſedzbiwoſez wot Siegmunda wot- wobročena, kotrež nětko njeſadžewany a po krótkim wopoznjenju ſi poſowjenej mozu w ſwojim ſlutku wutupjenja poſracžowasche. Pódlia njeho čaſto Huſitojo dele padachu, kíž buchu ſi murje dele ſeſtorſani; mnosy ſo bjes rukow wottal motachu, kotrež běchu jim wotrubali, jako ſo fromy murje pschimnychu, ſo buchu ſo na nju horje poſběhnyli.

Po dwěhodžinskim njeſprózniwym, odaromnym poſchtormowanju ſa Huſitow ſnamjo ſi zoſanju ſaklinež. Njemdrie murje wo- puſchichli, kotrež běchu ſo žedzivje nadželi dobyč, brodžachu psches Sprewju a ſo na tamnym pobrjosy do rjada ſeſtupeču. Pschi tým řebi naſjedowarjo ſchepthychu: „Prjedy ſchtorm wospjetowacž njeſměny, doniž brescha wutſelana njeje“. Jeno jedyn bě ſnamjo ſi zoſanju paſ pschelbyschal, paſ na nje njeležbowal. Bě to Siegmund, kotrež we ſwojim džele ſi wutrajnoſezu poſracžeche a bě hlžom taſku džeru do duri wutrubal, ſo mózeche muž ſi hlowu psches nju. Strach ſo nětko ſa njeho podwoji; pschetož wón bě na tej ſtronje města jeniečki njeſcheczel, kotrež mjeſeche ſo hisheče wotraſheč. Tola dobrý panzer jeho pschede wſchěmi ſchipami ſa- fitowasche.

Runje w tym čaſu knjes Reinhard ſi murje dele poſladny. „To je Bastard“, wón ſi phrjazym hněwom ſawola; „popadním abo mořm jeho!“ Ma jene dobo wiđesche Siegmund ſi ſwojemu najwjetſhemu ſpodžiwanju wrbifa ſo wotewricž a tsi lebije, kotrež běchu na jeho wutrobno ſložene. Naběh tychle tſioch Rhocžebuſčzanow bě tak nawalny, ſo, jako Siegmunda, kíž ſo rucže wotwo- broči, njetrjehichu, dwaj wot nich ſo psches naſižowate wrótka motaſchtaj. Prjedy hacž ſo ſaſo domaſaschtaj, bě jeju Siegmund ſe ſwojej ſekeru poraſyl. Dale wón ſe ſwojej ſekeru ſurowyſeche, roſraſy naſprjódzy lebije, kotrež ſo na njeho ſkožichu, pobi potom někotrych wojakow a ſracžeche psches wrótka. Budžichu jemu nětkle Huſitojo rucže hlédowali, bě město hjesdwělne dobyte. Siegmund ſam njeſožeche ſo pschecžiwo tajkej pschemozy džeržecž; ſe ſubami ſchipjo ſo wón psches wrótka naſpijet ſežahny. Hdžež jeho ſam- njenia ſalanxa wot něhdze 50 wojakow ſežehowasche, ſkocži do tudy niſkeje Sprewje a bě mjes Huſitami, kotsiž chyſch dozpith dobytk thětſje rucže wužicž, ale ſo ſe Siegmundom ſaſo na tamny po- brjoh wróčichu, jako buchu wrótka ſi wrijekotom ſapražnjene a ſa- ryhelowane.

„Jeli niz prjedy, dha tola tule náz!“ Siegmund do ſo ſa- móreča a ſo we wójſku Huſitow ſhubi.

(Pſchichodnje dale.)

Wſchelake ſi bliska a ſi daloka.

— Pſchichodnu pónđželu poſhwyczi ſo nowa kapalka w Saręčzu. Popoldnu w 2 hodžinomaj ſo ſwiatocnoſez ſapocžnje a ſměje knjes tajny zyrfwinski radžiczel Meier poſhwyczeńsku rěč. Ma to ſežehuje němſke ſemſchenje, na kotrejmuž budže woſadny farař, knjes Waltař, předowacž. W 4 hodžinach budže ſherbſke ſemſchenje. Woſmýhlene je, ſo budže ſo měžacžnje junfróč w nowej kapalky ſemſchenje džeržecž.

— Pſchichodny ſchtwórtk budže w Budýskim woſrjeſu diözeſanska ſhromadžiſna. K njej maja pschistup niz jenož zyrfwinsky, ale tež druhy woſadni, kotsiž ſo ſa zyrfwinsky naležnoſeze ſajimuja. Šhromadžiſna ſapocžnje ſo w 10 hodž. w ſali holežazeje měžcežan- ſkeje ſchule.

— Dotalny ſerſchta Boſhařkeje je Boſhařku ſa ſamostatne kraleſtvo wuprajil, tak ſo wona wjazy wot Turkowſkeje nje- wotwiſuje. Wón ſo wot nětka kral mjenuje. Ma ſo nětko woſčakacž, tak budža ſo druhe kraje ſi tutej krocželi ſadžeržecž. Kaž ſo ſda, w tu ſhwili Turkowſka wójnu ſapocžecž njecha. Tola paſ je móžno, ſo druhe ſaſhmatanja psches to pschińdu.